॥ अथकीचकबधपर्व्व ॥ २ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ वसमानेषु पार्थेषु मत्स्यस्य नगरे तदा । महारथेषु छन्नेषु मासा दश समायथुः ।
याज्ञसेनी सुदेष्णान्तु शुश्रूषन्ती विशाम्पते । अवसत् परिचारार्हा सुदुःखं जनमेजय ।
तथा चरन्ती पाञ्चाली सुदेष्णाया निवेशने । तां देवीं तोषयामास तथा चान्तःपुरे स्त्रियः । १७५
तस्मिन् वर्षे गतप्राये कीचकस्तु महाबलः । सेनापतिर्व्विराटस्य ददर्श द्रुपदात्मजां ।
तां दृष्ट्वा देवगर्भाभां चरन्तीं देवतामिव । कीचकः कामयामास कामबाणप्रपीडितः ।
स तु कामाग्निसन्तप्तः सुदेष्णामभिगम्य वै । प्रहसन्निव सेनानीरिदं वचनमब्रवीत् ।

नेयं मया जातु पुरेह दृष्टा राज्ञो विराटस्य निवेशने शुभा । रूपेण चोन्मादयतीव मां भृशं गन्धेन जाता मदिरेव भाविनी ।

का देवरूपा हृदयङ्गमा शुभा ह्याचक्ष्व मे कस्य कुतोऽत्र शोभने । चित्तं हि निर्म्मथ्य करोति मां वशे नचान्यदत्रौषधमस्ति मे मतं । १८०

अहो तवेयं परिचारिका शुभा प्रत्ययरूपा प्रतिभाति मामियं । अयुक्तरूपं हि करोति कर्म्म ते प्रशास्तु मां यच्च ममास्ति किञ्चन ।

०स्व० प्रभूतनागाश्वरथं सभाजनं समृद्धियुक्तं बहुपानभोजनं । मनोहरं काञ्चनचित्रभूषणं गृहं महच्छोभयतामियं मम ।

ततः सुदेष्णामनुमन्त्र्य कीचकस्ततः समभ्येत्य नराधिपात्मजां । उवाच कृष्णामभिशान्त्वयंस्तदा मृगेन्द्रकन्यामिव जम्बुकोवने ।

॥ कीचक उवाच ॥ का त्वं कस्यासि कल्याणि कुतो वा त्वं वरानने । प्राप्ता विराटनगरं तत्त्वमाचक्ष्व शोभने ।
रूपमग्र्यं तथा कान्तिः सौकुमार्य्यमनुत्तमं । कान्त्या विभाति वक्त्रं ते शशाङ्क इव निर्म्मलं । १८५
नेत्रे सुविपुले सुभ्रु पद्मपत्रनिभे शुभे । वाक्यन्ते चारुसर्व्वाङ्गि परपुष्टरुतोपमं ।
एवंरूपा मया नारी काचिदन्या महीतले । न दृष्टपूर्व्वा सुश्रोणि यादृशी त्वमनिन्दिते ।
लक्ष्मीः पद्मालया का त्वमथ भूतिः सुमध्यमे । ह्रीः श्रीः कीर्त्तिरथो कान्तिरासां का त्वं वरानने ।
अतीव रूपिणी किन्त्वमनङ्गाङ्गविहारिणी । अतीव भ्राजसे सुभ्रु प्रभेवेन्दोरनुत्तमा ।
अपि चेक्षणपक्ष्माणां स्मितंज्योत्स्नोपमं शुभं । दिव्यांशुरश्मिभिर्वृत्तं दिव्यकान्तिमनोरमं । १९०
निरीक्ष्य चन्द्रवक्त्रन्ते लक्ष्म्याऽनुपमया युतं । कृत्स्ने जगति को नेह कामस्य वशगो भवेत् ।
हारालङ्कारयोग्यौ ते स्तनौ चोभौ सुशोभनौ । सुजातौ सहितौ लक्ष्म्या पीनौ वृत्तौ निरन्तरौ ।
कुड्मलाम्बुरुहाकारौ तव सुभ्रु पयोधरौ । कामप्रतोदाविव मां तुदतश्चारुहासिनि ।
वलीविभङ्गचतुरं स्तनभारविनामितं । करायसम्मितं मध्यं तवेदं तनुमध्यमे ।
दृष्ट्वैव चारुजघनं सरित्पुलिनसन्निभं । कामव्याधिरसाध्यो मामप्याक्रामति भाविनि । १९५
जज्वाल चाग्निमदनो दावाग्निरिव निर्द्दयः । त्वत्सङ्गमातिसङ्कल्पविवृद्धो मां दहत्यथ ।
आत्मप्रदानवर्षेण सङ्गमाम्भोधरेण च । शमयस्व वरारोहे ज्वलन्तं मन्मथानलं ।
मच्चिन्तोन्मादनकरा मन्मथस्य शरोत्कराः । त्वत्सङ्गमेन शमितास्तीव्राः शशिनिभानने ।